

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXIX. Manifestat illi Dominus mysteria Conceptionis suæ Matris, &
alia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

age cum omnibus, quod omnes dicunt. Feci id, repetendo eadem verba. Similiter sunt progressi reliqui Chori.

Singuli, post exhibitum eum honorem Domino Majestatis, se conferebant ad honorandam gloriosissimam Virginem. Hæc magna Domina se debat in alio pulcherrimo throno, qui mihi æquè elegans & celestis apparebat, ac prior, præterquam quòd non spiraret occultam quandam Divinitatem, & nescio quid ineffabile, quo alter erat exornatus. Præbebat se hæc Præcellsa Regina spectandam adeò formosam, adeòque indicibili gloriâ præditam, ut in animo meo dicerem: Quamvis in hac celesti Patria nihil aliud possideretur boni, quàm visio hujus gloriosissimæ Dominæ, millenis nobis esset laborandum annis, ut tam incomparabili bono frueremur.

Peractâ representatione cultûs, qui illi ab omnibus ijs cælestibus Choris exhibebatur; conplexi in quodam loco earum platearum, aliquantum eminus, ferocissimum quoddam animal simile tauro, ibi discurrens, & edens gestus, ac si quempiam impeteret cornibus, & versaret per aërem, quamvis neminem viderem feriri, tantumque omnia desinerent in fictione, quia nullus aderat qui feriretur. Stupebam visio hoc spectaculo, & dicebam intra me: quid est hoc? si est diabolus, quomodo est in cælo? si verò non est, quem potest hæc bestia significare? Dominus agnitis meis dubijs mihi dixit: Non est diabolus, sed quædam figura superbiæ, obstinationis, & illusionis, de qua referetur victoria, cellura in honorem meæ Sanctissimæ Matris.

Ipsè sit benedictus. Amen.

CAPUT XXXIX.

Manifestat illi Dominus mysteria Conceptionis suæ Matris, ejusdemque præsentationem in templo, & alia.

M

Ultra de ijs, que Dominus huic suæ famule manifestavit, pertinentia ad mysteria Sanctissimæ suæ Genitricis, præsertim purissimam ipsius Conceptionem, fuerunt scri-

pta in prima parte hujus historia: hic referam, que deinceps de ipsâ intellexit, ac discaravit Patri M. Fr. Andrea de Ponte, Ordinis Prædicatorum, cujus charactere & manu propria, ex ore Virginis, conscriptas habeo chartas. Fuit Venerabilis hic Vir germanus Sancti Patris Ludovici de Ponte frater, & unus ex Confessarijs, de quo ipsa multoties loquitur. Cum eo P. Michael de Orenja partiebatur laborem, & absens omnem illi committebat curam, de spiritali ipsius Virginis profectu. Ità verò, loquens de anno sexcentesimo vigesimo quarto, ait.

His diebus, nihil penitus hac de re cogitans, quamvis meo more vacarem orationi, conplexi Virginem Dominam nostram, & juxta ipsam, eidemque valde vici-

num Divinû fulgentissimû Solem, cujus radijs illustrabatur. Conata sum me, propter consuetos meos timores, abstrahere ab hac visione, sed non potui. Vidi, quomodo ille Sol occupaverit hanc Dominam, & in se transformaverit, eum in modum, quo ignis occupat ferrum, ut totum videatur in se ipsum transmutare. Fuit Virgo tantâ claritate & splendoribus repleta, ut à me videri desierit. Expendebam meditabunda hoc mysterium, & optabam scire, quid significaret. Tum Dominus mihi dixit: Scias velim, Anima, corpus meæ Sanctissimæ Matris in visceribus Sanctæ Annæ, consveto & naturali modo fuisse formati, quo cætera corpora humana, verum celerius, & longè breviori tempore: cum autem esset ultimâ disposuit, ut in formaretur ab anima, eo ipso momento, eodemque instanti, quo anima creata illud informavit, plenam quoque fuisset gratiâ, ac donis Dei; atque à Divino Sole admirandis illustratam splendoribus, dum eam reddi-

dit Dei-formem, ipsique contulit usum rationis, ut jam tum subito inceperit mereri. Istud est mysterium, quod vidisti.

Postea die Dominicâ vigesimâ quartâ Novembris, rursus conspexi hanc Augustissimam Dominam, quæ mihi dixit: Veni mecum, Soror, & videbis mirabilia. Et verò me initio, ob meam verecundiam ac timores, excusaverim, nihil mihi tamen id profuit. Duxit me ergo ad cœlestem Jerusalem, ubi eo die celebrabatur solennissimum festum, cui me Sanctissima Virgo voluit adesse. Audivi suavissimam musicam Angelorum, quæ tota referebatur ad laudem magnæ istius Dominæ. Erat ingens lætitia, & gaudium illius cœlestis Aula. Videbantur mihi ex altitudine ad solum ejus cœli decidere quædam velut stellæ fulgentes, etiâque ad terram nostram cadebant cœlestes rores & influentia. Regina Cœli fuit gloriosissima, & lætissima; cecinit duos versus ex Cantico *Magnificat*, quorum unus erat: *Quia respexit humilitatem ancille sue: ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes.* Gratias tum egit Patri æterno pro collatis sibi beneficijs, dum est concepta sinè originali peccato, ipsamque elegit in matrem sui filij. Angeli deinde cecinerunt: *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto.* Peractâ solennitate me reduxit ad meum angulum. Dominus mihi dixit, diem illum esse in cœlo solennissimum, eò quòd eodem Archangelus Michaël vicerit Draconem, qui vehementer impediabat cultum conceptæ absque labe originali Sanctissimæ Virginis: fuerit verò sublatum grande quodpiâ piz opinionis obstaculum.

Anno sexcentesimo vigesimo quinto, septimâ Decembris, in vigilia festi purissimæ Conceptionis, & diè gloriosissimi Doctoris Sancti Ambrosij, mihi apparuit Regina Angelorum, cum hoc Sancto Doctore, & dixit: Vide, Anima, adduco hîc Ambrosium, qui est meus amicus. Et cum hoc diceret, elevavit ipsius Majestas brachium, atque cum magna charitate imposuit humero Sancti. Vidi clariùs, quod à me superius dictum est, ipsam non solum in eo primo instanti incepisse, accelerato

usu rationis, mereri, sed etiam confirmatam fuisse in gratia. Ostendit mihi Dominus statum illius Celsissimæ Reginæ, & vidi eam tam plenam divinis donis, ut me reddiderit attonitam. Postquam cessavi contemplari hoc mysterium, benignissima ista Domina accessit ad me, & dixit mihi: Soror, nolo te irâ abire, ut non accipias ex meis manibus aliquod munus. Detrahe Ejsdem Majestas contortum aureum anulum, nigro, & alio præterea colore caustico distinctum; cumque peteret meam manum, extendi sinistram, & Sanctissima Virgo tum dixit: Da mihi dextram. Extendi illam, & ipsamet Ejus Majestas inseruit anulum in meum digitum proximum minimo, quem is penetravit. Subjunxit hæc Domina: Istud est signum, quod brevi sis migratura, simisque nos visitura in cœlo. Jam autem scis, breves Dei moras esse diuturnas: noli turbari, ideo enim tibi Deus non manifestat horam ac diem tuæ mortis, nè te conturbet. Hoc mihi Sanctissima Virgo dixit, quia me jam desiderabam diligenter præparare, ac disponere ad bene moriendum. Discessi à me ipsius Majestas, datâ mihi suâ benedictione: petij ab illa gratiam pro ijs, qui se mihi commendaverant, & dixit mihi, se ipsi gratificaturam.

Postridie, octavâ ejusdem mensis, qui celebratur festum hujus Dominæ conceptæ absque peccato originali, vacabam meæ consuetæ orationi, atque permota cogitatione & apprehensione, quam de meo habeo defectibus, meaque miseria: rogabam Deum magno affectu, ut me juvaret, illuminaret, ac suo meam animam accenderet amore. Præter hos affectus, se immoebant alij, ut Divina Majestas respiceret ipsam Sanctam Ecclesiam, ipsique largiret victoriam contra hostes Fidei. Crevit devor usque adeo, ut ipsum etiam corpus invoreretur, & acli mei essem impos, magnanimum exporrigebam brachia, quasi conatus apprehendere, quod desiderabam. Tum conspexi ante me Jesum Christum Dominum nostrum affixum cruci, & quantum appareret tanquam mortuus, habere caput profundè inclinatam, quam ob causam

fam, & quia parte aliquâ tegebatur à sacro suo capillitio, non poteram integrè videre Divinum illius vultum; nihilominus me Ejus Majestas solabatur, interrogando, quæ me cura angeret, atque invitando, ut accederem, & in ipso quiescerem. Ego illi commemoravi graves meæ animæ, & Sanctæ ipsius Ecclesiæ necessitates. Ut me consolaretur, refixit unum brachium à cruce, quo mihi videbatur multa completi, unde arguebam, fore, ut nobis præstet, reconciliatus hominibus, aliquam misericordiam. Dixi igitur: Bene id intelligo, mi Domine, licet mihi à Tua Majestate a deo tacitè & ænigmaticè dictum fuerit. Jussit me deinde appropinquare ad suos sacros pedes, ad quos prostrata, ut eos oscularer, sui ab Ejusdem Majestate ducta ad cælestem Jerosolymam, ubi totam illam sanctam Civitatem vidi festivè singulari apparatu, & insolito splendore exornatam.

Celebrabatur mysterium Sanctissimi Sacramenti, quod vehementer mirabar, cum dies aliam mihi videretur exigere solennitatem. Erat in cælo ara quadrata, magnificentissimè instructa, & super illam elegantissima hierotheca, continens Sanctissimum Sacramentum, in quo, juxta captum meæ animæ, vidi distinctissimè Jesum Christum Dominum nostrum, Deum & Hominem verum, atque in eo totam Beatissimam Trinitatem, Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum. Contemplabar hoc sacrum mysterium, ac videbã, & agnoscebam omnia prædicta, absque ullo dubio: aliunde verò mihi videbar non penetrare plene illud Divinum arcanum, neque mihi suppeterent verba, vel modus ad explicandum id, quod intelligebam. Occupata hac notitiâ vidi omnes eos infinitos spiritus Angelicos, & Animas beatas reverentissimè venientes, ad sublimissimum illud mysterium adorandum, & flexis genibus osculabantur primum gradum ex tribus, quibus ascendebatur ad illam magnificentiam aram, in qua erat collocata hierotheca. Vidi præterea, peractâ illâ, ab innumerabili eo numero Angelorum, & sanctarum Animarum, adoratione, acce-

dentem Sanctissimam Virginem Dominam nostram, tot abundantem gratijs, tantâque conspicuam gloriâ, ut excedat omnia, quæ humana potest assequi cogitatio. Procedebat cum comitatu plurimorum Angelorum, & Sanctarum Virginum, atque postquam pervenit ad aram, adoravit demississimè & reverentissimè idem Divinum mysterium, & osculata est omnes tres gradus, quibus consentis procubuit in genua, & collocavit super quoddam velut suppedaneum, cui immediatè insistebat ara, cubitos brachiorum, superponendo suis manibus suum sacrum vultum. Dum id Sanctissima Virgo ageret, representavit se mihi Sanctissima Trinitas aliter, quàm eam priùs viderim in Sacramento. (tum enim videbam tres Divinas Personas, non in figura & specie imaginaria, sicut antea, verum intellectuali, & spiritualissimâ cognitione) atque cepit manifestare magnas virtutes, & singulares gratias, à se illi admirabilissimæ Domine collatas.

Audiebam eas prærogativas, & laudes Sanctissimæ Virginis, sed non satis intelligebam, quod mihi idcirco fieri videbatur, quia longè excedebant meum captum: intellexi tamen bene, quomodo sibi Deus complaceret in Præcessa illa Domina, quanto ipsam prosequeretur amore, quantumque eidem gratularetur gratias ipsius & gloriam, & quòd esset concepta immunis à peccato originali, quòdque Divinus ille panis formatus, & sacrosanctum illud mysterium peractum fuisset in purissimis ejusdem visceribus. Concluserit Dominus omnes ipsius laudes ijs verbis: *Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te.* quibus dictis vidi, quòd totum illud sacrum mysterium sese intimè illi Sacrosanctæ Virgini univertit, eamque penetraverit, & hinc tantopere deificata, tantòque pulchrior evaserit & gloriosior, quàm fuerit antea, ut ego quodammodo attonita obstupuerim. Apparuit mihi quædam quasi nubecula referens glaciem inauratam, quæ mihi eripiebat conspectum illius summæ Reginæ, patentibus tantum quibusdam velut rimis, per quas nonnihil, quanquam parum,

tam

tam jucundi objecti poteram discernere. Quia verò anima erat inescata eâ svavissimâ voluptate, quam ex illius aspectu capiebat, ibam huc & illuc, vehementer anhelans ad contemplandam denuò gloriam & pulchritudinem magni ejus thesauri, qui à nubecula obtegebatur. Resonabat tunc dulcissima musica, per universam illam sanctam Civitatem, neque aliud erat videre, quàm solennitatem & gaudia. Solatum, quo affuebam, me tandem mihi penitus eripuit. Quando ad me redivi, licet præcipuum spectaculum præterierit, nihilominus mihi illa cœlestis Aula adhuc apparebat, quasi plena jucunditate, & gloriâ. Inde sum reducta ad meum angulum, ibique fui visitata à svavissima ista & Celsissima Regina, quam toto cordis mei affectu supplex rogavi, ut gereret curam meam animæ, & aliorum, quos ipsi commendavi, specialiter autem præsentium Ecclesiæ necessitatum: atque postquam singulari benignitate se exhibuit promptam, ad præstandum, quidquid petieram, abivit.

Post prædicta, rursus decimâ tertiâ ejusdem mensis, vidi JESUM Christum Dominum nostrum affixum cruci, atque dum afflictissima ipsi dicerem: Quid est hoc, mi Domine, cum non videatur esse tempus, ut te mihi in hac specie præbeas spectandum? respondit mihi Ejusdem Majestas, ingentem præ se ferens dolorem: Quid me vis agere, cum talia sint peccata horum Regnorum, ut me coram Patre meo crucifigant? Nónne verò, mi Domine, agebam ego, nuperum illud indicium, & brachium tuum refixum à cruce, quod mihi videbatur plurima ad se attrahere, significabat amicitiam, teque reconciliatum esse hominibus? Quamvis non fueris decepta, respondit Dominus, non penetravisti tamen omnia, quæ eo gestu indicavi. Volui tibi significare amicitiam initam cum justis, & finalem reconciliationem cum prædestinatis, ex quibus meam capio oblectationem & voluptatem, quosque foveo, & summo prosequor amore. Alijs autem, dicebam, quid fiet? Peribuntne tam multæ animæ? Respondit mihi Ejusdem Majestas gravissimè: Ego nolo perire ullam a-

nimam, quin imò omnibus præbeo necessaria auxilia, ut consequantur salutem, atque hoc dicto disparuit.

Sequenti anno sexcentesimo vigesimo sexto, octavâ Decembris, quâ festum agitur purissimæ Conceptionis, habuit hæc Dei femina aliam visionem de dulcissimo isto mysterio, quam nobis sic descriptam reliquit.

Die Conceptionis Domine nostræ, sub diluculum matutinâ, expendebam quoddam negotium, atque licet concerneret obsequium Dei, ac essem sollicita & assidua, videns non fieri, quod ad majorem ipsius gloriam exoptabam, importunitus tamen hujus cogitationis me reddebatur, ac timebam, nè, quamvis in negotio Divinæ quærerem executionem voluntatis, aliquis quoad me subesset excessus. Ideo me conabar ab illa abstrahere, agendo cum Deo, quæ mihi nihilominus semel & iterum occurrebat. Erat mihi molesta, unde mei Sancti Angeli, consolantes me, dixerunt: Nè te affligas, Soror, quod enim admiscetur, est naturale. Paulò post conspexi Sanctissimam Virginem splendidissimè ornatam, elegantissimè indutam veste, cui admirabiles gemmæ erant intextæ. Fuit prædita usque adeo divinâ pulchritudine, ut abriperet oculos meam animam, & omnem voluntatem. Veniebat, ac si festinaret, dicebatque mihi: Anima, veni mecum, confer te huc. Abvertebam, me coram Ejus Majestate comparere velut laceram, malèque comparatè, ideòque illi respondi: Mea Domina, quomodo tecum sic ibo? Veni Soror, Mea Domina, & apprehenso meo brachio, duxit me secum, non sine magnâ mea verecundia, & verecundia, dum considerarem, qualiter essem vestita, ut mihi, propter vilitatem & ornatum Celsissimæ illius Reginæ, quam comitabar, etiam turpis viderer, quàm essem. Duxit me per gloriosos gradus, quos ex alto usque decoratam videbat subtile sustentaculum. Per unam partem ascendebat Ipsius Majestas, & per alteram, donec peringeremus ad celestem Jerosolyman. Postquam eò pervenimus, patefactum fuit celum. Magna Domina est ingressa, & introduxit me.

cum, atque relinquens me valde erubescens & confusam, quod me viderem tam viliter indutam, abiit ad suum locum, & sedem.

Angeli in ceperunt cœlesti melodiam celebrare festum purissimæ Conceptionis hujus Dominæ. Accinebant laudes Domino Deo, gratias ipsi agendo, propter beneficium mundo præstitum, inchoatâ hodie nostrâ redemptione. Addebant quoque laudes & cantica in honorem Virginis, quæ musica fati diu duravit. Venerunt deinde ad me Domini mei Angeli, & cum illis S. Pater Ludovicus de Ponte, ac dixerunt mihi: Divinus sponfus mandat, ut te ducamus ad regia ipsius conclavia & penetralia. In istone, respondi, vestitum ducenda? Omnino, rejebant, ita enim jubet Dominus. Introduxerunt me in augustum palatium, & in aulam plenam gloria atque majestate, ubi aderat Sacratissima Persona Spiritus Sancti. Dum illuc venimus, dixit Divina Majestas Angelis: Mundate, & exornate hanc animam, ut ad me accedat. Domine noster, responderunt, munus hoc mundandi spectat ad Sanctum hic presentem. Bene est, dixit Dominus, bene dixistis, fiat id ab ipso. Accessi ad Sanctum Patrem Ludovicum, procubui, compositis manibus, in genua: Sanctus Pater stans, elevatis in altum oculis, & manibus junctis, dixit orationem, quam non intellexi, imposuit deinde manus meo capiti, ac tum mihi dedit benedictionem. Angeli me more solito, statim exornaverunt pretioso vestitu, cimelijs, torque, & coronâ. Divinus Spiritus me peramanter est intuitus, dixitque mihi latinè: *Tota pulchra es, amica mea, sede à dextris meis.* Confessi ad latus illius summi Domini, ubi meam animam occupavit quidam velut somnus, & reclinavi me, ut sic dicam, super genua Domini. Loquor taliter, quia hac vice non vidi Spiritum Sanctum in figura humana, sed aliter, & in specie spiritualissima. Ibi anima consopita fruebatur Divinis mysterijs, & amirandis rebus, quæ nequeunt verbis exponi, sed sentiri. Hunc in modum fui diu constituta. Inde quodammodo evolavi, uniendi me intimè

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Deo, ubi remansit superior pars animæ, etiam postquam fui reducta ad meum angulum.

Eodem die, priusquam me Sanctissima Virgo, sicut dixi, abduceret, Deus mihi denuò manifestavit mysterium purissimæ ipsius Conceptionis, immunitis à macula peccati originalis, cum cæteris, quæ a ibi scripti, atque addidit, primam gratiam eidem collatam in illo primo instanti, quo anima fuit unita corpori, fuisse majorem, quàm habuerint Angeli vel Sancti, & hanc deinceps semper crevit.

Non vult dicere, primam gratiam collatam Sanctissimæ Virgini in instanti Conceptionis, fuisse majorem qualicunque aliâ gratiâ, quæ data est Angelis vel hominibus, id enim satis erat indubitatum, neque à Deo diceretur tanquam aliquid speciale: sed primam hujus Virginis gratiam in Conceptione fuisse majorem omni eâ, quàm Angeli, & Sancti per decursum meritorum sunt consecuti. Hactenus verba sunt intellectu facilia, expendantur tamen bene à Lectore: meo namque tenui iudicio adhuc amplius significant, quod nempe hæc magna Domina Dei Mater, non solum plus habuerit gratia in suo initio, quàm quicunque Angelus aut Sanctus divitè in suo fine, verum etiam plus, quàm habuerint omnes collectivè: hoc est, quod in sua Conceptione non tantum amplius habuerit gratia, quàm Sanctus Michaël, vel Sanctus Joannes Baptista, quando cessaverunt mereri, idemque est de singulis reliquis intelligendum, sed amplius quàm omnes simul sumpti; ad id ut, si quis unum lancium imponeret gratiam omnium Angelorum ac Sanctorum, & alteri primam eam gratiam Augustissimæ Regine nostræ, hæc præponderaret. O quousque postea fuerit progressa, dum in momenta gloriosissima ipsius vitæ crevit in immensum!

Mysterium presentata hujus Domina in templo, & alia Deus illi etiam revelavit anno sexcentesimo vigesimo quarto, quod Venerabilis Marina his describit verbis.

Biduo ante festum Præsentationis, dum vacarem orationi, vidi hanc Dominam, quæ mihi dixit: Veni mecum, Soror, ostendam tibi, & videbis admiranda. Domina mea, respondi, posset me Tua Majestas

stas ducere ad videndum infernum, quod mihi proderit, ut videns quid ibi fiat, me impendam emendationi meæ perversæ vitæ. Nequaquam, nequaquam, dixit Sanctissima Virgo, hoc non est necessarium. Duxit me Eiusdem Majestas ad templum, ubi à suis Sanctissimis Parentibus fuit Deo præsentata. Ibi vidi quindecim gradus, quos mea Domina conscenderat, & spectavi ipsam gradatim ascendentem. In primo gradu tales elicit actus resignationis in Divinam voluntatem, & amoris Dei, atque oblationis sui ipsius, ut plurimum ijs promeruerit; in secundo, pariterque cæteris gradibus actus, & merita mirum in modum creverunt, & quando pervenit ad supremum, videbatur mihi eminentissimus esse excessus gratiarum.

Deinde mihi hæc magna Domina ostendit mysterium suæ Virginæ Desponsationis cum Sancto Josepho. Ibi illam vidi plenam gratijs ac donis cœlestibus, & majoribus auctam meritis, respondentibus singulari obedientiæ, quâ se Divinæ subiecit dispositioni ineundo conjugium. Actus hic obedientiæ fuit in purissima Virgine specialis meriti, Deoque acceptissimus. Monstravit mihi etiam, quomodo se in Divini Verbi Incarnatione submitterit nuntio Angeli. Vidi, quâ ratione præbendo consensum, & pronuntiando illud fiat, talibus cumulata fuerit gratijs & prærogativis, ut omnem superent facundiam, atq; exaggerationem. Exhibuit mihi postea

spektandum modum, quo suum Divinum Filium in templo præsentavit, & collocavit in ulnis Sancti Iosephi, qualiterque eum dedicaverit Patri æterno, offerendo ipsum pro genere humano, & quomodo, cognoscens Sacrosanctum Filium, pro redemptione nostra morturum in cruce, illum promptissimâ obtulit voluntate: quo actu longè amplius promeruit, quàm omnibus prioribus actibus. Ostensum mihi consequenter fuit mysteriū, quando amisit & invenit Divinum Patrum in templo, ubi elicit excellentissimos & ferventissimos actus resignationis in Divinam voluntatem, tolerando interea acerbissimos dolores & afflictiones, æquales gaudio, quod eo invento habuit. Tum illi multò prædictis majora accreverunt merita. Tandem fui ab hac magna Domina ducta ad pedem Crucis, ubi cum singulari dolore, & pari magnanimitate atque promptitudine Patri æterno suum filium pro remedio mundi obtulit in sacrificium. Hic tantum fuit, tamque ineffabile ipsius meritum, ut gratia, quâ eo die fuit repleta, excederet illam, quam omnibus junctim actibus recentis obtinuerat. Post hoc me Celsissima Regina secum duxit ad cœlestem Jerosolymam, ubi eam vidi tantâ repletam gloriâ & splendoribus, ut sicut Sol stellas, ita ipsa omnium reliquorum Beatorum gloriam videretur superare. Deus sit illius, iterumque milles benedictus. Amen.

CAPUT XL.

Prosequitur, quæ vidit de mysterijs, & gloria hujus Præcellæ Dominæ.

Instituens eidem argumento, concernenti multas Deiparæ Virginis prærogativas, & favores, quos ab ea obtinuit hæc ejusdem Domine famula, & dilecta filia, ita vigesima quinta Marty, anno sexcentesimo vigesimo quarto, scribit.

In festo Annunciationis meæ Dominæ, dum ante Solis ortum essem collecta, mi-

hi meus Sanctus Angelus Custos dixit: Soror, dispone te, quia Deus tibi hodie vitæ præstare aliquam gratiam, sicut contulerat. Post aliquot horas conspexi Sanctissimam Virginem in eæstate, & ita custoditam, sicut fuerat, dum est salutata ab Angelo, tam venustam, speciosam, & gratijs plenam ac donis cœlestibus, ut nullis possit verbis explicari. Audivi suam Archangelum Gabrielem, qui ipsi